

Operació Trinity (primera part)

El 28/04/2015, entre les 14 i les 15 h, un dels educadors del CRAE va entrar al despatx i va tancar la porta. Era dimarts i teníem en portes un cap de setmana llarg; en principi no era un fet extraordinari que els educadors/es al canvi de torn passessin pel despatx a comentar fets, dubtes, sol·licitar alguna cosa, etc. Intentava quedar-me una estona més enllà de les 15 h per a veure'ls, i en tot cas per a demanar-los alguna cosa si era necessari. Aquell educador va seure a la cadira i va relatar com, la tarda anterior, un dels seus tutorats li havia explicat com alguns xiquets del CRAE freqüentaven un pis de la Raval de Sant Llätzer, al carrer Barcelona, on mantenien relacions o jocs sexuals a canvi de diners i drogues -en resum aquest va ser el relat-. No era la millor època del CRAE, els nois que ingressaven cada cop eren més disruptius, amb vincles molt danys i amb històries de vida sincerament aterridores, era tota una generació de nois i noies menors d'edat que havien estat víctimes, juntament amb les seves famílies, de la crisi financera que esclatà el 2008 i que rebotà amb una força devastadora el 2012 amb el govern dels millors i les retallades en polítiques públiques. Feia mesos que les coses al centre no funcionaven bé, amb una dinàmica habitual alterada i amb una alta rotació de personal i noies tutelats. Mantenint l'alè i sense sortir del CRAE, com a primer impuls vaig trucar a la responsable d'Infància a les TE, Ester Sara Cabanes Vall, que tan aviat va escoltar la història li va donar credibilitat i va encomanar-me que, aquell divendres que havia de venir al CRAE, parlaria amb l'educador. Aquell divendres jo no estava al centre i tan aviat com vaig poder, des del mòbil la vaig trucar per acordar que el dilluns següent acompanyaria l'educador en qüestió a la Comissaria de Mossos d'Esquadra a posar la denúncia, mentre ella trucaria al responsable d'Investigació -això no ho recordo massa bé-, l'Emili, que ens esperaria per a poder denunciar els fets i iniciar allò que després seria conegut com l'Operació Trinity. Dilluns 04/05/15 al matí ho fèrem, abans de penjar el telèfon, però, va dir-me la sra. Cabanes al-

guna cosa així com, poseu la denúncia i no digues res a ningú. Vaig entendre que allò anava de debò, el que no vaig imaginar en cap moment va ser la magnitud dels fets.

Després de posar la denúncia vaig posar-me en contacte amb la gerent de la Fundació gestora del centre, la sra. Ana Suñer. En moments de crisi és quan un pot testar la solidesa del sistema, començant pels seus dirigents, aquí la meua comprovació empírica va ser més que decebedora. En aquells moments que era quan més suport necessitava el centre, quan havia esclatat una crisi, s'havia detectat una xarxa de pederàstia de gran abast, quan s'havia posat en coneixement de la policia i de la DGAIA, quan el personal del centre havia alertat immediatament priorititzant la protecció dels nens/es que hi residien -tants com vint-i-quatre-; va ser quan menys suport vaig i vàrem rebre d'aquells que havien d'estar al costat de manera incondicional. De fet, vaig estar amonestat formalment per tardar 48 h a comunicar els fets a la gerent, cosa que no vaig entendre mai massa, sobretot després que la sra. Cabanes aconsellés no dir res a ningú. De fet, la capacitat i la vàlua dels nostres gestors i càrrecs públics en aquells moments podríem dir que eren més que dubtoses en molts aspectes. El tarannà de la responsable d'Infància a les TE i avui directora general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, la sra. Ester Cabanes, mai va ser fàcil de gestionar, ni massa comprensiu cap als professionals que no comulgàvem amb els seus postulats tècnics i polítics. Quant a la gerent de la Fundació Privada Resilis, la sra. Ana Suñer Damon; sempre va deixar clar que ella gestionava un recurs pagat/contractat/conveniat per DGAIA i que en prioritza les exigències per damunt de la qualitat en el servei. Capítol a banda mereix la coordinadora tècnica de l'entitat, la sra. Glòria -d'aquesta senyora n'és tanta la mediocritat revelada que no recordo ni el cognom-, una persona amb nul·la capacitat tècnica i amb cap empatia per l'equip de professionals del CRAE. En definitiva, un entramat de Fundacions -en algunes reunions de tècnics vaig escol-

tar l'acudit fàcil d'anomenar-los Plataforma Lucrativa, canviant el lucre per la funció educativa-, afins a un poder polític que possibilitava portes giratòries per al director general, Ricard Calvo, i una zona de confort a la Fundació que facturava i factura serveis a l'administració.

El passat 21/4/20, després de quasi cinc anys i de manera incompleta, els mitjans publicaven la sentència als en-

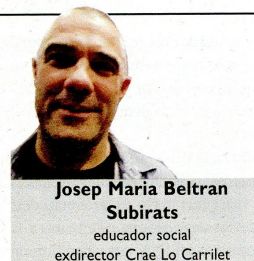
"Recordo perfectament aquell 28 d'abril del 2015 quan un educador va entrar al meu despatx per a explicar-me com alguns xiquets del CRAE freqüentaven un pis de Sant Llätzer on mantenien relacions o jocs sexuals a canvi de diners i drogues"

causats de l'Operació Trinity amb la imposició de penes entre els set i els cinquanta-set anys de presó, per un delictes continuat de captació i utilització de menors per elaborar i distribuir pornografia, i per sis delictes d'abús sexual. Aquesta és una sentència incompleta perquè tres dels encausats varen poder fugir i encara resten en crida i cerca.

D'aquells fets i en la perspectiva que dona el temps transcorregut, un encara es pregunta com aquests individus, o almenys alguns dels caps de l'organització, van operar lliurement a Catalunya durant uns quinze anys, després de ser detingut un dels avui escapolits, un tal Jean Luc, a Barcelona a principis de la dècada del 2010 per possessió de pornografia infantil. De fet, encara recordo com fou la Sra. Cabanes qui m'advertí que aquests individus ja se'n havien enxampat anys enrere a Barcelona. Per si això no fora suficient, hi havia nois al nostre CRAE que, tot i ingressar pocs mesos abans procedents del Centre d'Acollida TE, coneixien el pis de la Raval i els delinqüents que hi vivien des de feia quasi dos anys -i ningú havia detectat res-. Durant l'episodi, les mirades de la premsa sempre van anar dirigides al CRAE Lo Carrilet, potser per estar a Tortosa, potser per estar prop de la Raval, i

també crec jo; per no fer tanta sang en aquells moments i almenys salvar els gestors i la direcció del Centre d'Acollida, en aquest cas, el Sr. Josep Maria i la Cooperativa SUARA. Ho celebrego, calia protegir els adolescents i els professionals.

Un any després, si fa no fa, el CRAE va tenir la visita del secretari de Famílies del Departament, el Sr. Francesc Iglesias; acompanyat de la directora dels Serveis Territorials, la Sra. Rossana Fatsini. Al CRAE Lo Carrilet vàrem tardar un any a tenir una visita que ens fes arribar paraules de suport i la comprensió dels responsables del Departament. Mai agrairé suficient aquella visita i les paraules de Francesc Iglesias i Rossana Fatsini; fet que avui més que mai poso en valor i en destaco el factor humà, juntament amb el compromís expressat cap a un col·lectiu de professionals que es trobava en hores baixes i qüestionats per aquells que més havien d'estar al seu costat. En aquesta visita que acabà amb un dinar al mateix centre també va ser-hi

Josep Maria Beltran Subirats
educador social
exdirector Crae Lo Carrilet

present el director general de la Fundació, el Sr. Jordi Pascual; de veritat que sempre m'ha semblat una gran persona amb idees progressistes, compromès amb la causa del benestar i la millora de la qualitat de vida dels més vulnerables, però envoltat de gent tòxica que ha dificultat la implementació d'aquell projecte que ell va imaginar. És el peatge que s'ha de pagar per passar d'un model transformador a un de clientelar; pel camí perdem principis, perdem orígens, perdem història, perdem raons i recaptem diners...

Seguirà la part 2... Si me deixen.
"De l'austericidi al maltractament institucional"

EL DIBUIX DE LA SETMANA per Jokin Moya

